

देवाच्या न्यायाची वेळ आली आहे - क्रमांक एक

जिवंतांचा न्याय आणि 9/11 चे भविष्यसूचक महत्त्व

Jeff Pippenger

2024-12-18

बराच काळ, खरं तर 9/11 नंतर लगेचपासून, आम्ही सातत्याने हे शिकवत आलो आहोत की जिवंतांचा न्याय 9/11 रोजी सुरू झाला. आम्हाला ही वस्तुस्थिती बायबलमधील असंख्य साक्षींपासून समजली, ज्यांनी पूर्णपणे भिन्न दिशांनी त्याला पुष्टी दिली. जुलै 2023 पासून, 9/11 रोजी सुरू झालेल्या जिवंतांच्या न्यायाचे आणखी अधिक तपशील आम्हाला समजले आहेत, जे 9/11 नंतर लवकरच शोधून काढलेल्या तपशीलांपेक्षा अधिक आहेत. जिवंतांचा न्याय 9/11 रोजी का सुरू झाला? जिवंतांचा बायबलनिष्ठ न्याय काय आहे?

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील पहिल्या अध्यायात, ख्रिस्ताची जी मुख्य वैशिष्ट्यपूर्ण ओळख करून दिली आहे ती अशी की तो अल्फा आणि ओमेगा, आरंभ आणि अंत, पहिला आणि शेवटचा आहे. त्याने योहानास ज्या गोष्टी होत्या त्या लिहिण्याची आज्ञा दिली, आणि तसे करताना योहान योहानाच्या गोष्टीही लिहित असेल, यामध्ये त्याने आपल्या स्वभावातील त्या गुणधर्मांचे उदाहरण दिले. येशू नेहमी आरंभीद्वारे अंताचे दर्शन घडवितो. तो जसा आहे, तेच हे आहे.

बायबल येशूची ओळख वचन म्हणून करून देते. बायबलमधील पहिले पुस्तक, उत्पत्ति, याचा अर्थ 'आरंभ' असा आहे. बायबलमधील शेवटचे पुस्तक प्रकटीकरणाचे पुस्तक आहे, आणि उत्पत्ति पुस्तकात प्रथम प्रस्तुत केलेली सत्ये प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात संबोधित केली आहेत. उत्पत्ति हे अल्फा आहे आणि प्रकटीकरण हे ओमेगा आहे, आणि दोन्ही मिळून वचन आहेत; आणि ते वचन म्हणजे येशू, जो अल्फा आणि ओमेगा आहे. देवाची स्वाक्षरी, म्हणजेच त्याचे नाव, बायबलमधील भविष्यवाणीच्या प्रत्येक उताऱ्यात लिहिलेले आहे. ती स्वाक्षरी त्या उताऱ्यातील प्रकाश सत्य आहे याची पुष्टी करते.

भविष्यवाणीच्या एखाद्या उताऱ्याचा अर्थ लावताना त्या अर्थावर देवाची सही दिसत नसेल—जी त्याचे नाव आहे, जी त्याचे चारित्र्य आहे—तर तो अर्थ चुकीचा आहे. देवाच्या भविष्यसूचक वचनाचा अर्थ लावताना आणखीही काही कसोट्या लावल्या पाहिजेत; परंतु मनुष्य कोणतीही कसोटी लावो, ती कसोटी देवाच्या वचनातच परिभाषित केलेली असली पाहिजे. जर मनुष्यनिर्मित कसोट्या नसतील, तर मनुष्यनिर्मित अर्थ लावणेही कमी होईल. मग, का? आणि काय? 9/11 रोजी सुरू झालेला जिवंतांचा बायबलनिष्ठ न्याय आहे काय?

जेव्हा ख्रिस्त स्वतःची ओळख प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात करून देतो, तेव्हा तो स्वतःला आरंभ आणि अंत असा संबोधतो, आणि आपल्या स्वभावाच्या त्या वैशिष्ट्याचा अर्थ काय आहे हे दर्शविण्यासाठी तो प्रेषित योहानाचा उपयोग करतो. तो संपूर्ण पुस्तकाचा संदेश हा स्वतःचेच प्रकटीकरण आहे, अशी ओळख करून देतो. तो योहानास आज्ञा देतो की, योहानाच्या जगात त्या वेळी जे अस्तित्वात होते ते लिहावे; आणि असे करताना योहान जगाच्या शेवटी जे होईल त्याची नोंद करीत असेल. योहान हा ख्रिस्ती मंडळीच्या आरंभीच्या बारा नेत्यांपैकी एक होता, आणि म्हणून योहान ख्रिस्ती मंडळीच्या अंताचे चित्रण करीत आहे, जे प्रकटीकरण अध्याय सातमध्ये एक लाख चव्वेचाळीस हजार आणि मोठा समुदाय यांद्वारे दर्शविले आहे.

बायबलमधील तर्क असा आहे: येशू हे वचन आहेत, ज्याच्या द्वारे सर्व गोष्टी निर्माण झाल्या; ते असे वचन आहेत जे नेहमीच आपल्या पित्याबरोबर अस्तित्वात होते; आणि ते बायबलही आहेत, कारण ते देवाचे वचन आहेत. देवाच्या वचनाच्या शेवटच्या संदेशात ख्रिस्ताच्या स्वभावाचा जो पहिला गुणधर्म परिचित करून दिला जातो तो हा की, ते एखाद्या गोष्टीचा शेवट त्याच गोष्टीच्या प्रारंभासह दर्शवितात. देवाच्या स्वभावाविषयीचे हे सत्य जर एखाद्या व्यक्तीच्या बायबल-अभ्यासात लागू केले गेले नाही, तर जिवंतांच्या न्यायाचा खरा अर्थ काय आहे, तो 9/11 पासून का सुरू

झाला, आणि त्याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे तो आता जवळजवळ का संपत आला आहे, हे त्यांना खरोखर कधीच कळू शकणार नाही.

अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाचे उदाहरण म्हणून, प्राचीन इस्राएल आधुनिक इस्राएलचे प्रतिरूप ठरतो; ही एक भविष्यसूचक सत्यता आहे, जी “शाब्दिक इस्राएल आध्यात्मिक इस्राएलचे प्रतिरूप ठरतो” अशीही ओळखता येते. ते कोणत्याही प्रकारे व्यक्त केले गेले तरी, प्राचीन शाब्दिक इस्राएल आणि आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएल या दोघांच्याही इतिहासाला एक आरंभीचा टप्पा आणि एक अंतिम टप्पा आहे. या चार इतिहासांपैकी तीन भूतकाळात गेले आहेत, आणि आपण आता चौथ्या व अंतिम इतिहासात आहोत.

भूतकाळातील त्या तीन इतिहासरेषा पृथ्वीच्या इतिहासाच्या अंतिम पिढीच्या तीन साक्षीदारांचे प्रतिनिधित्व करतात. त्या तीन भूतकाळातील इतिहासरेषा त्या पिढीची ओळख करून देतात, जी प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात एक लाख चव्वेचाळीस हजार अशी दर्शविली आहे. आणखीही काही भविष्यसूचक इतिहासरेषा आहेत ज्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांविषयी भाष्य करतात; परंतु एक लाख चव्वेचाळीस हजार या संख्येमध्ये असे भविष्यसूचक प्रतीकत्व अंतर्भूत आहे की, एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे तेच आहेत ज्यांचे भविष्यसूचक प्रतिनिधित्व प्राचीन, अक्षरशः इस्राएलच्या बारा वंशांना आधुनिक, आध्यात्मिक इस्राएलच्या बारा शिष्यांबरोबर गुणाकार करून केलेले आहे.

अल्फा आणि ओमेगा यांचे आणखी एक उदाहरण म्हणून, प्रकटीकरणाच्या चौदाव्या अध्यायातील तीन देवदूत आरंभीचा आणि अंतिम असा इतिहास दर्शवितात. मिलराइट चळवळ तीन देवदूतांच्या आरंभीच्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि एकशे चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाच्या समाप्तीवरील इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करते. अल्फा चळवळीने २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी शोधक न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभाची घोषणा केली. ओमेगा चळवळीने जिवंतांच्या न्यायनिवाड्याच्या प्रारंभाची घोषणा केली आणि त्याची सुरुवात ९/११ अशी ओळखून दिली.

अल्फा आणि ओमेगा यांचे तिसरे उदाहरण, ज्यास प्रेरणेच्या आधारे सहजपणे समर्थित करता येते, असे आहे की आरंभी, म्हणजे मिलराइटांच्या अल्फा चळवळीत, दहा कुमारींचा दृष्टान्त अक्षरशः पूर्ण झाला. सिस्टर व्हाईट यांनी *The Great Controversy* या पुस्तकात त्या दृष्टान्ताच्या त्या काळातील पूर्णतेच्या संदर्भात मिलराइटांचा इतिहास ओळखून दिला आहे. त्या शिकवितात की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची ओमेगा चळवळही दहा कुमारींचा दृष्टान्त अक्षरशः पूर्ण करील. शेवटाला आरंभीशी ओळखणाऱ्या ख्रिस्ताच्या तीन संक्षिप्त साक्षी.

प्राचीन इस्राएलच्या प्रारंभी, परमेश्वराने इब्री लोकांबरोबर करार केला, ज्याचे प्रतिनिधित्व दाराच्या उंबरठ्यांवर लावलेल्या रक्ताने केले होते; आणि हे अर्थातच देवाच्या वचनातील ‘मिडनाइट क्राय’चा अगदी पहिला उल्लेख आहे. बाप्तिस्मा हा ख्रिस्ताबरोबरच्या करारसंबंधाचे एक प्रतीक आहे, आणि पौल आम्हांस शिकवितो की इजिप्तमधून बाहेर पडलेले इब्री सर्वजण ‘मेघात’ आणि ‘समुद्रात’ बाप्तिस्मा घेतलेले होते. ते समुद्रापलीकडे गेल्यानंतर त्यांना मन्ना देण्यात आला, जो इतर गोष्टींबरोबरच परीक्षेच्या संदर्भात सातव्या दिवसाच्या शब्बाथचे एक प्रतीक आहे.

“मन्ना” ही त्यांच्या पहिल्या परीक्षेचे प्रतीक आहे; आणि जेव्हा त्यांनी आपली दहावी व अंतिम परीक्षा अपयशी ठरविली—म्हणजेच त्यांनी यहोशवा व कालेब यांचा संदेश नाकारला—तेव्हा परमेश्वराने त्यांना आपले करारातील लोक म्हणून नाकारले आणि यहोशवा व कालेब यांच्याशी करार केला. जेव्हा त्यांनी अखेरीस वचनदत्त देशात प्रवेश केला, तेव्हा त्या चाळीस वर्षांच्या कालावधीत जन्मलेल्या पुरुषांवर सुंता करण्याचा विधी करण्यात आला नव्हता; कारण तो विधी कादेश येथील बंडाच्या वेळी थांबविण्यात आला होता, आणि प्रवेशाच्या अगोदरच कादेश येथे पुन्हा प्रस्थापित करण्यात आला. हे अल्फा आणि ओमेगा यांचे चिन्ह आहे.

वाळवंटातील चाळीस वर्षांची भटकंती योशवा व कालेब यांच्या संदेशाविरुद्ध झालेल्या बंडाने सुरू झाली, आणि मोशेने खडकावर प्रहार करून—अशा रीतीने देवाच्या स्वभावाचे व कार्याचे विपर्यासरूप सादरीकरण करून—ती

समाप्त झाली. प्राचीन इस्राएलचा आरंभ प्राचीन इस्राएलच्या समाप्तीचे चित्रण करतो.

प्राचीन इस्राएलाच्या शेवटी, मलाखीच्या तिसऱ्या अध्यायातील “कराराचा दूत” म्हणून येशू, दानिएलच्या नवव्या अध्यायाच्या पूर्ततेत, अनेकांबरोबर एक आठवड्यासाठी “करार” दृढ करण्यास आला. कराराचा दूत म्हणून, ख्रिस्ताने ज्या इतिहासात पूर्वीच्या करारातील लोकांना वगळून पुढे गेला, त्याच इतिहासात ख्रिस्ती मंडळीबरोबर करार केला. देवाचे करारातील लोक म्हणून प्राचीन इस्राएलाच्या प्रारंभी, प्रभूने पूर्वीच्या करारातील लोकांना वगळून एका नव्या निवडलेल्या लोकांबरोबर करार केला. प्राचीन इस्राएलाच्या शेवटीही त्याने अगदी तसेच केले.

कराराचे एक प्रतीक म्हणजे विवाह होय, आणि ख्रिस्ताच्या जन्मापासून इ.स. 70 मध्ये यरुशलेमाच्या विनाशापर्यंत, भविष्यवाणी देवाचा प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलपासून होणारा क्रमशः घटस्फोट पुढे मांडते. तर मग, हा घटस्फोट प्रत्यक्षात केव्हा अमलात आला—त्याच्या जन्मावेळी, त्याच्या मृत्यूसमयी, स्तेफनाच्या दगडमारात, की यरुशलेमाच्या विनाशावेळी?

“दरम्यान, प्रत्येक राष्ट्रातील उपासक देवाच्या उपासनेसाठी समर्पित केलेल्या त्या मंदिराकडे येत होते. सोने व मौल्यवान रत्नांनी झळाळणारे ते सौंदर्य आणि वैभव यांचे एक अद्भुत दर्शन होते. परंतु त्या रमणीय महालात यहोवा आता आढळत नव्हता. इस्राएलने एक राष्ट्र म्हणून स्वतःला देवापासून विभक्त केले होते. ख्रिस्ताने, आपल्या पृथ्वीवरील सेवाकार्याच्या समाप्तीकाळी, मंदिराच्या अंतर्भागाकडे शेवटच्यांदा पाहिले तेव्हा तो म्हणाला, ‘पाहा, तुमचे घर तुम्हांस ओसाड टाकून देण्यात आले आहे.’ मत्तय 23:38. यापूर्वी तो मंदिराला आपल्या पित्याचे घर म्हणत असे; परंतु देवाचा पुत्र त्या भिंतीतून बाहेर पडताच, त्याच्या गौरवाकरिता बांधलेल्या त्या मंदिरातून देवाची उपस्थिती कायमची काढून घेतली गेली.” प्रेषितांची कृत्ये, 145.

विजयी प्रवेशाच्या दुसऱ्या दिवशी ख्रिस्ताने यहुद्यांचे घर ओसाड असल्याचे घोषित केले, आणि घटस्फोट अंतिम ठरला. म्हणून, विजयी प्रवेशाच्या दिवशी सूर्यास्त झाला तेव्हा तो घटस्फोट अंतिम ठरला.

“यरुशलेम ही त्याच्या जिव्हाळ्याच्या काळजीची संतती होती, आणि जसा एक कोमल पिता भरकटलेल्या पुत्रासाठी शोक करतो, तसा येशू त्या प्रिय नगरावर रडला. मी तुला कसे सोडून देऊ? तुला विनाशासाठी अर्पण केलेले मी कसे पाहू? तुझ्या अधर्माचा प्याला पूर्ण भरावा म्हणून मी तुला जाऊ देणे आवश्यक आहे काय? एका आत्म्याचे मूल्य असे आहे की, त्याच्या मानाने जगतेही नगण्य ठरतात; परंतु येथे तर संपूर्ण एक राष्ट्र नष्ट होणार होते. जेव्हा पश्चिम दिशेला झुकणारा तत्पर सूर्य आकाशातून दृष्टीआड होईल, तेव्हा यरुशलेमेचा कृपेचा दिवस संपुष्टात येईल. मिरवणूक ऑलिव्ह पर्वताच्या उतारावर थांबलेली असताना, यरुशलेमेने पश्चात्ताप करण्यास अजून उशीर झाला नव्हता. त्या वेळी दयेची दूत न्यायाला आणि त्वरेने येणाऱ्या शिक्षेला स्थान देण्यासाठी सुवर्णसिंहासनावरून खाली उतरण्याकरिता आपली पंखे मिटत होती. परंतु ख्रिस्ताचे प्रेमाने परिपूर्ण महान हृदय अजूनही त्या यरुशलेमेकरिता विनवणी करित होते—जिने त्याच्या दयेला तुच्छ मानले होते, त्याच्या इशान्यांचा तिरस्कार केला होता, आणि जी आपल्या हातांना त्याच्या रक्ताने माखविण्याच्या उंबरठ्यावर होती. जर यरुशलेमेने फक्त पश्चात्ताप केला असता, तर अजून उशीर झाला नव्हता. मावळत्या सूर्याची शेवटची किरणे मंदिर, मनोरा आणि शिखरांवर रेंगाळत असताना, एखादा शुभदूत तिला तारणाऱ्याच्या प्रेमाकडे नेऊन तिचे अनिष्ट टाळणार नाही काय? सुंदर पण अपवित्र नगर, ज्याने संदेष्ट्यांवर दगडफेक केली होती, ज्याने देवाच्या पुत्राला नाकारले होते, आणि जी आपल्या अपश्चात्तापामुळे स्वतःला दास्याच्या बेड्यांत जखडून घेत होती,—तिचा दयेचा दिवस जवळजवळ संपत आला होता!”

“तरी पुन्हा एकदा देवाचा आत्मा यरुशलेमशी बोलतो. दिवस संपण्यापूर्वी ख्रिस्ताविषयी आणखी एक साक्ष दिली जाते. साक्षीचा आवाज उंचावला जातो, भविष्यसूचक भूतकाळातून आलेल्या हाकेला प्रतिसाद देत. जर यरुशलेम ती हाक ऐकेल, जर ती तिच्या वेशींत प्रवेश करणाऱ्या तारणाऱ्याचा स्वीकार करील, तर ती अद्यापही तारण पावू शकेल.

“येशू मोठ्या लोकसमुदायासह नगराकडे येत आहे, अशा वार्ता यरुशलेमातील शासकांपर्यंत पोहोचल्या होत्या. परंतु देवाच्या पुत्रासाठी त्यांच्याकडे कोणतेही स्वागत नव्हते. भयभीत होऊन ते त्याला भेटण्यासाठी बाहेर पडले, लोकसमुदाय पांगविण्याची आशा बाळगून. मिरवणूक जशी ऑलिव्ह पर्वतावरून खाली उतरण्याच्या बेतात होती, तशी ती शासकांनी अडविली. या गोंधळमय आनंदोत्सवाचे कारण काय, अशी त्यांनी चौकशी केली. ‘हा कोण आहे?’ असा ते प्रश्न करीत असता, प्रेरणेच्या आत्म्याने परिपूर्ण झालेले शिष्य या प्रश्नाचे उत्तर देतात. वाग्मितापूर्ण शब्दांत ते ख्रिस्ताविषयीच्या भविष्यवाण्या पुन्हा उच्चारतात:”

“आदम तुम्हांला सांगेन, सर्पाचे मस्तक चिरडणारे स्त्रीचे बीजच होय.

“अब्राहामास विचारा, तो तुम्हांला सांगेल, तो ‘सालेमचा राजा मल्कीसेदेक’ आहे,” शांततेचा राजा. उत्पत्ति 14:18.

“याकोब तुम्हाला सांगेल, तो यहूदाच्या वंशातील शीलोह आहे.”

“यशया तुम्हाला सांगेल, ‘इम्मानुएल,’ ‘अद्भुत, सल्लागार, पराक्रमी देव, सनातन पिता, शांतीचा अधिपती.’ यशया ७:१४; ९:६.”

“यिर्मया तुम्हाला सांगेल, दाविदाचा अंकुर, ‘परमेश्वर आमचे नीतिमत्त्व.’” यिर्मया 23:6.

“दानीएल तुम्हाला सांगेल, तोच मशीहा आहे.

“होशे तुम्हांला सांगेल, तो ‘सेनाधीश परमेश्वर देव आहे; परमेश्वर हे त्याचे स्मरणनाव आहे.’ होशे 12:5.”

“योहान बाप्टिस्मा देणारा तुम्हाला सांगेल, तो ‘जगाचे पाप दूर करणारा देवाचा कोकरू आहे.’ योहान 1:29.

“महान यहोवाने आपल्या सिंहासनावरून घोषित केले आहे, ‘हा माझा प्रिय पुत्र आहे.’ मत्तय 3:17.

“आम्ही, त्याचे शिष्य, जाहीर करतो: हा येशू आहे, मशीहा, जीवनाचा अधिपती, जगाचा उद्धारकर्ता.”

“आणि अंधकाराच्या शक्तींचा अधिपती त्याला ओळखतो व म्हणतो, ‘तू कोण आहेस हे मला ठाऊक आहे, देवाचा पवित्र जन.’ मार्क १:२४.” The Desire of Ages, 577-579.

ख्रिस्ताच्या विजयी प्रवेशाचा इतिहास हा मिलराइट काळातील मध्यरात्रीच्या हाकेच्या इतिहासाचा आदर्श होता. सिस्टर व्हाईट यांच्या उतान्यात असे ओळखून दिले आहे की प्रवेश सुरू झाला तेव्हा लोक पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेच्या अधीन आले, आणि त्यानंतर ख्रिस्त थांबला व यरुशलेमवर रडला. त्यानंतर त्याने प्रवेश पुढे चालू ठेवला, आणि मग त्याचा सामना यहूदी नेतृत्वाशी होतो. मिलराइटांच्या इतिहासात पुन्हा पुन्हा दिसणारी मार्गचिन्हे ओळखण्यासाठी या कथेमधील काही विशिष्ट वैशिष्ट्ये मी वेगळी करून पाहू इच्छितो. परंतु प्रथम मला प्रारंभ आणि समाप्ती यांविषयी एक मुद्दा मांडायचा आहे. आपण आत्ताच सिस्टर व्हाईट यांच्याकडून जे उद्धृत केले, ते एका अध्यायाचा शेवट दर्शविते, आणि पुढील अध्यायाच्या प्रारंभी पुढीलप्रमाणे म्हटले आहे.

ख्रिस्ताचा यरुशलेममध्ये झालेला विजयशाली प्रवेश हा स्वर्गातील मेघांवर सामर्थ्य व गौरवासह, देवदूतांच्या विजयघोषामध्ये आणि संतांच्या आनंदोत्सवात होणाऱ्या त्याच्या आगमनाचा धूसर पूर्वसंकेत होता. त्या वेळी ख्रिस्ताने याजकांना व परुश्यांना सांगितलेले हे शब्द पूर्ण होतील: ‘यापुढे तुम्ही मला पाहणार नाही, जोपर्यंत तुम्ही असे म्हणणार नाही, धन्य आहे तो जो प्रभूच्या नावाने येतो.’ मत्तय 23:39. भविष्यसूचक दर्शनात जखऱ्याला त्या अंतिम विजयाच्या दिवसाचे दर्शन घडविण्यात आले; आणि ज्यांनी पहिल्या आगमनकाळी ख्रिस्ताला नाकारले होते त्यांचे भवितव्यही त्याने पाहिले: ‘ते माझ्याकडे, ज्याला त्यांनी भोसकिले आहे, पाहतील; आणि जसा मनुष्य आपल्या एकुलत्या एक पुत्रासाठी शोक करतो तसा ते त्याच्यासाठी शोक करतील; आणि जसा कोणी आपल्या पहिलावानासाठी अतिशय दुःख करतो तसे ते त्याच्यासाठी कटुतेने व्यथित होतील.’ जखऱ्या 12:10. ख्रिस्ताने नगराकडे पाहून त्यावर अश्रू ढाळले, त्या वेळी हे दृश्य त्याच्या दृष्टीसमोर होते. यरुशलेमच्या

ऐहिक विनाशामध्ये त्याने त्या लोकांच्या अंतिम संहाराचे दर्शन घेतले, जे देवाच्या पुत्राच्या रक्ताचे अपराधी होते.

“शिष्यांनी यहूद्यांचा ख्रिस्ताविषयीचा द्वेष पाहिला, परंतु तो कोणत्या परिणतीकडे नेईल हे त्यांना अद्याप दिसले नव्हते. इस्राएलची खरी स्थिती ते अद्याप समजले नव्हते, तसेच यरुशलेमवर येऊ घातलेल्या प्रतिशोधाचेही त्यांना आकलन झाले नव्हते. हे ख्रिस्ताने त्यांच्यासमोर एक अर्थपूर्ण वस्तुपाठाद्वारे उघड केले.”

“यरुशलेमला करण्यात आलेले शेवटचे आवाहन व्यर्थ गेले होते. ‘हा कोण आहे?’ या प्रश्नाच्या उत्तरादाखल लोकसमुदायाने भूतकाळातील भविष्यवाणीचा स्वर पुन्हा घुमविला होता; परंतु याजक आणि अधिपती यांनी तो प्रेरणेचा स्वर म्हणून स्वीकारला नाही. क्रोध आणि आश्चर्याने त्यांनी लोकांना गप्प करण्याचा प्रयत्न केला. त्या गर्दीत रोमन अधिकारीही होते, आणि त्यांच्यापुढे त्याच्या शत्रूंनी येशूची निंदा करून त्याला बंडाचा नेता ठरविले. त्यांनी असे प्रतिपादन केले की तो मंदिराचा ताबा घेणार आहे आणि यरुशलेममध्ये राजा म्हणून राज्य करणार आहे.” The Desire of Ages, 580.

मला चुकवायचा नव्हता तो मुद्दा असा की, ख्रिस्ताचा यरुशलेममध्ये झालेला विजयी प्रवेश हा केवळ मिलराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या हाकेला प्रतिरूपात्मक रीतीने दर्शवत नाही, तर तो जगाच्या अंतालाही दर्शवितो. त्याचा संबंध प्रकटीकरणाच्या विसाव्या अध्यायातील सहस्रवर्षीय काळाच्या आरंभी ख्रिस्ताच्या पुनरागमनाशी आहे, तसेच सहस्रवर्षीय काळाच्या शेवटी नूतन यरुशलेमसह त्याच्या आगमनाशीही आहे. त्याचप्रमाणे, त्याचा संबंध त्याच्या दुसऱ्या आगमनावेळी दुष्टांच्या मृत्यूशी, आणि सहस्रवर्षीय काळाच्या शेवटी त्यांच्या अंतिम न्यायाशीही आहे. शेवटच्या परिच्छेदाची सुरुवात अशी होते: “यरुशलेमला केलेले शेवटचे आवाहन व्यर्थ गेले होते. ‘हा कोण आहे?’ या प्रश्नाच्या उत्तरात लोकसमुदायाने भूतकाळातील भविष्यवाणीचा स्वर प्रतिध्वनित केला होता, तो याजकांनी व अधिपतींनी ऐकला; परंतु त्यांनी तो प्रेरणेचा स्वर म्हणून स्वीकारला नाही.”

शेवटचे आवाहन व्यर्थ ठरले, आणि त्या आवाहनाचे प्रतिनिधित्व “भूतकाळाचा भविष्यसूचक आवाज” असे करण्यात आले. ख्रिस्ताच्या दिवसांतील जनसमुदायाने आपले शेवटचे आवाहन नाकारले, कारण त्यांनी जुन्या मार्गाकडे परत फिरण्याविषयी यिर्मयाच्या सल्ल्याचा नकार केला. तसेच त्यांनी ओळीवर ओळ या पद्धतीलाही नाकारले, कारण “हा कोण आहे” या प्रश्नाचे शिष्यांनी येथे थोडे आणि तेथे थोडे अशा रीतीने, अनेक साक्षी एकत्र आणून, ओळीवर ओळ असे उत्तर दिले होते.

जेव्हा ख्रिस्त यरुशलेममध्ये प्रवेश करण्यास आरंभ करतो, तेव्हा तो मार्गात थांबतो. हे भविष्यवाणीच्या पूर्ततेने सुरू होते, जेव्हा शिष्य ख्रिस्ताने आरूढ होण्यासाठी गाढवीचे पिल्लू आणून ठेवतात. त्याने यापूर्वी कधीही कोणत्याही प्राण्यावर स्वार झाला नव्हता, आणि त्या प्राण्यावरही यापूर्वी कधी कोणी स्वार झाले नव्हते. तर्कशुद्ध विचार केला तर येथे एक चमत्कार ओळखू येतो; कारण पहिल्यांदाच स्वार होऊ देणारा असा कोणता प्राणी असतो, आणि ज्याने पूर्वी कधी असे केलेले नाही अशा गाढवीच्या पिल्लावर कसे आरूढ व्हावे हे कोणाला ठाऊक असते? हे त्या प्रसंगासारखे आहे, जेव्हा पलिष्ट्यांनी कराराच्या कोशासह गाडीवर अर्पण ठेवले, आणि ज्या दोन गार्थीना जुंपले त्या दोन्ही दुभत्या होत्या, तसेच त्यांनी यापूर्वी कधीही गाडी ओढली नव्हती; तरी त्यांनी तत्काळ आपल्या वासरांना सोडून दिले आणि कोश हिब्रूना परत नेण्यासाठी प्रवासास सुरुवात केली. कोश यरुशलेमकडे जात आहे, आणि दावीद जेव्हा अखेरीस तो यरुशलेममध्ये आणतो, तेव्हा त्याने ख्रिस्ताच्या विजयोत्सवी प्रवेशाचे प्रतिरूप दर्शविले.

ख्रिस्त गाढवावर बसताच लोकांनी आपापली वस्त्रे रस्त्यावर अंथरू लागले, खजुराच्या फांद्या तोडू लागले, आणि घोषणा घुमू लागल्या, “दावीदाच्या पुत्राला होसान्ना: प्रभूच्या नावाने जो येतो तो धन्य! सर्वोच्च स्थानी होसान्ना.” (Matthew 21:9) नेते विरोध करतात आणि येशूने जमावाला गप्प बसवावे अशी मागणी करतात. ते पुढे जातात, आणि येशू हरविलेल्या मानवजातीसाठी—जिचे प्रतीक यरुशलेम आहे—थांबून रडतो. त्यानंतर मिरवणूक पुढे सरकते, आणि नेते पुन्हा एकदा मध्ये पडून, येशू कोण आहे हे जाणून घेण्याची मागणी करतात. मग शिष्य संदेष्ट्यांच्या ओळीवर ओळ अशा साक्षीने उत्तर देतात.

आपण आता विचारात घेत असलेला इतिहास लाझराच्या पुनरुत्थानाने पूर्वीच घडून आलेला होता; हे दहा कुमारींच्या दृष्टांतात दर्शविलेल्या भविष्यवाणीच्या रेषेतील पहिल्या निराशेचे चिन्ह आहे, तसेच दावीदाच्या यरुशलेमातील विजयी प्रवेशाच्या रेषेत उज्जाने कराराचा कोश स्पर्श केल्याच्या घटनेनेही तो पूर्वसूचित झाला होता. पहिली निराशा विलंबाच्या काळाशी संबंधित आहे, आणि ख्रिस्ताने लाझर आजारी असल्याचे प्रथम ऐकले तेव्हा तो विलंबाने थांबला, जसे दावीदाने उज्जा ज्या ठिकाणी मरण पावला तेथे कराराचा कोश सोडून दिल्यामुळे विलंब केला, आणि नंतर तो पुन्हा आणून घेतला. लाझर मरण पावला, आणि त्यानंतर त्याचे पुनरुत्थान झाले. त्यानंतर येशू ज्या गाढवावर आरूढ होऊन यरुशलेमात प्रवेश करतो, त्या गाढवाला पुढे नेणारा लाझर हाच आहे.

मिलराईट इतिहासात दुसरा दूत १९ एप्रिल १८४४ रोजी, पहिल्या निराशेच्या वेळी, आला; आणि त्याने विलंबाच्या काळाची सुरुवात चिन्हांकित केली. त्यानंतर सॅम्युएल स्नो यांनी मध्यरात्रीच्या आरोळीचा संदेश क्रमशः विकसित करणे आरंभ केले. त्या संदेशाचा क्रमिक विकास ख्रिस्ताच्या यरुशलेममध्ये प्रवेशाने दर्शविला आहे. स्नो यांच्या कार्याची प्रगतीही कराराच्या कोशाच्या प्रवासात दर्शविली आहे—पलिष्ट्यांकडून, मग गाडीवर, त्यानंतर उज्जाकडे, आणि अखेरीस यरुशलेममध्ये.

या प्रवेशाला लोकांची प्रारंभीची घोषणा आहे, जेव्हा नेत्यांनी ख्रिस्ताला जमावाला गप्प बसवण्यास सांगितले; त्यानंतर ख्रिस्त रडला; आणि मग हट्टी नेत्यांनी ख्रिस्त कोण आहे असे विचारल्यावर शिष्यांची घोषणा येते. लोकांमध्ये प्रेरणेचे जे प्रकटीकरण झाले आणि ज्यामुळे हट्टी नेत्यांची पहिली प्रतिक्रिया उत्पन्न झाली, तेच शिष्यांनी पुन्हा प्रकट केले, जेव्हा त्यांनी भूतकाळातील भविष्यवाणीपूर्ण साक्षीदारांची “ओळीवर ओळ” अशी बहुसंख्य साक्ष मांडली. त्या दिवशी सूर्य अस्तास गेला तेव्हा प्राचीन इस्राएलाचा देवाशी घटस्फोट झाला होता.

त्या इतिहासात आपल्याला कळविले आहे की शिष्यांना “यरुशलेमावर येऊ घातलेल्या प्रतिफळाचा” बोध झाला नव्हता. “यरुशलेमावर” “येऊ घातलेले” हे “प्रतिफळ” शिष्यांसमोर “एक महत्त्वपूर्ण वस्तुपाठ” याच्या द्वारे स्पष्ट करण्यात आले. तो महत्त्वपूर्ण वस्तुपाठ म्हणजे अंजिराच्या झाडाला दिलेला शाप होय. यरुशलेमाचा नाश—जो शिष्यांना अद्याप समजला नव्हता—अंजिराच्या झाडाला दिलेल्या शापाद्वारे, तसेच अंजिराच्या झाडाविषयी ख्रिस्ताने यापूर्वी शिकविलेल्या दृष्टांताद्वारेही, स्पष्ट करण्यात आला होता.

“ही चेतावणी सर्वकाळासाठी आहे. ख्रिस्ताने आपल्या स्वतःच्या सामर्थ्याने निर्माण केलेल्या त्या वृक्षाला शाप देण्याची कृती सर्व चर्चासाठी आणि सर्व ख्रिस्तीजनांसाठी एक इशारा म्हणून उभी आहे. इतरांची सेवा केल्याशिवाय कोणीही देवाचा नियम आचरणात आणू शकत नाही. परंतु असे अनेक आहेत जे ख्रिस्ताचे दयाळू, निःस्वार्थ जीवन जगत नाहीत. जे स्वतःला उत्कृष्ट ख्रिस्ती समजतात, त्यांपैकी काहींना देवासाठीची सेवा नेमकी कशात असते हे समजत नाही. ते स्वतःला प्रसन्न करण्यासाठी योजना करतात व अभ्यास करतात. ते केवळ स्वार्थाच्या दृष्टीनेच वागतात. वेळ त्यांच्यासाठी तेवढीच मौल्यवान असते, जितकी ते स्वतःसाठी गोळा करू शकतात. जीवनातील सर्व व्यवहारांत हाच त्यांचा हेतू असतो. ते इतरांसाठी नव्हे, तर स्वतःसाठी सेवा करतात. देवाने त्यांना अशा जगात जगण्यासाठी निर्माण केले की जिथे निःस्वार्थ सेवा केली गेली पाहिजे. त्याने त्यांची रचना अशी केली की त्यांनी प्रत्येक शक्य त्या प्रकारे आपल्या सहमनुष्यांना मदत करावी. परंतु स्वार्थ इतका प्रबळ असतो की त्यांना दुसरे काहीच दिसत नाही. त्यांचा मानवजातीशी जिद्दाळ्याचा संबंध नसतो. जे अशा प्रकारे स्वार्थासाठी जगतात, ते अंजिराच्या त्या वृक्षासारखे आहेत, ज्याने सर्व प्रकारचा आव आणला होता, पण तो निष्फळ होता. ते उपासनेचे बाह्य विधी पाळतात, पण पश्चात्ताप किंवा विश्वास नसतो. कबुलीत ते देवाच्या नियमाचा मान राखतात, पण आज्ञापालनाचा अभाव असतो. ते म्हणतात, पण करीत नाहीत. अंजिराच्या वृक्षावर उच्चारलेल्या शिक्षेत ख्रिस्त दाखवून देतो की त्याच्या दृष्टीने हा व्यर्थ दिखावा किती घृणास्पद आहे. तो घोषित करतो की जो उघड पापी आहे तो त्याच्यापेक्षा कमी दोषी आहे, जो देवाची सेवा करीत असल्याचा दावा करतो, पण त्याच्या गौरवासाठी कोणतेही फळ उत्पन्न करीत नाही.”

“ख्रिस्ताच्या यरुशलेमभेटीपूर्वी सांगितलेल्या अंजिराच्या झाडाच्या दृष्टांताचा, फळहीन झाडाला शाप देताना त्याने दिलेल्या धड्याशी थेट संबंध होता.” द डिझायर ऑफ एजेस, 584.

नेत्यांबरोबरच्या शेवटच्या सामना झाल्यानंतर, येशू रात्रभर प्रार्थना करण्यासाठी एकांतात गेला; नंतर सकाळी अंजीराच्या झाडाजवळून जात असताना त्याने त्यास शाप दिला.

“पिकलेल्या अंजीरांचा हा हंगाम नव्हता, काही विशिष्ट प्रदेश वगळता; आणि यरुशलेमच्या आसपासच्या उंच प्रदेशांबद्दल खरोखर असे म्हणता आले असते, ‘अंजीरांचा काळ अद्याप आला नव्हता.’ परंतु ज्या बागेत येशू आला, तेथे एक झाड इतर सर्व झाडांच्या पुढे असल्यासारखे दिसत होते. ते आधीच पानांनी भरून गेलेले होते. अंजीराच्या झाडाचे असे स्वरूप असते की पाने उमलण्यापूर्वीच वाढणारे फळ दिसू लागते. म्हणून पूर्णपणे पानांनी भरलेल्या त्या झाडाने उत्तमरीत्या विकसित झालेल्या फळाचे आश्वासन दिले. परंतु त्याचे बाह्यरूप भ्रामक होते. त्याच्या फांद्यांची, खालच्या फांदीपासून अगदी वरच्या टोकाच्या काडीपर्यंत, तपासणी केल्यावर, येशूला ‘पानांशिवाय काहीच’ आढळले नाही. ते दिखाऊ पर्णसंभाराचा एक पुंजका होते, त्यापेक्षा अधिक काही नव्हते.”

“ख्रिस्ताने त्याच्यावर एक संपूर्ण नाश करणारा शाप उच्चारला. ‘यापुढे कधीही कोणी तुझ्यापासून फळ खाऊ नये,’ असे तो म्हणाला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी, तारणारा व त्याचे शिष्य पुन्हा नगराकडे जात असता, कोमेजलेल्या फांद्या व लोंबकळणारी पाने त्यांच्या नजरेस पडली. ‘गुरुजी,’ पेत्र म्हणाला, ‘पाहा, आपण ज्याला शाप दिला तो अंजीराचा वृक्ष वाळून गेला आहे.’”

अंजीराच्या झाडाला शाप देण्याच्या ख्रिस्ताच्या कृतीमुळे शिष्य आश्चर्यचकित झाले होते. ती गोष्ट त्यांना त्याच्या स्वभाव व कार्यपद्धतीशी विसंगत वाटली. अनेकदा त्यांनी त्याला असे जाहीर करताना ऐकले होते की, तो जगाचा न्याय करण्यासाठी आला नाही, तर त्याच्याद्वारे जगाचे तारण व्हावे यासाठी आला आहे. त्यांना त्याचे हे शब्द आठवले, “मनुष्याचा पुत्र मनुष्यांचे प्राण नाश करावयास आलेला नाही, तर तारण करावयास आलेला आहे.” लूक 9:56. त्याची अद्भुत कृत्ये पुनर्स्थापनेसाठी केली गेली होती, कधीही नाश करण्यासाठी नव्हते. शिष्यांनी त्याला केवळ पुनर्स्थापक, आरोग्यदाता म्हणूनच ओळखले होते. ही कृती मात्र एकमेव अशी ठरली. यामागील उद्देश काय होता? असा प्रश्न त्यांनी केला.

देवाला “दयेची आवड आहे.” “प्रभु परमेश्वर म्हणतो, माझ्या जीवाची शपथ, दुष्टाच्या मृत्यूत मला आनंद नाही.” मीखा 7:18; येहेज्केल 33:11. त्याच्यासाठी विनाशाचे कार्य आणि न्यायाची घोषणा हे “परके कार्य” आहे. यशया 28:21. परंतु दया आणि प्रेम यांमुळेच तो भविष्यावरील पडदा उचलतो आणि पापाच्या मार्गाचे परिणाम मनुष्यांना प्रकट करतो.

“अंजीराच्या झाडाला दिलेला शाप हा कृतीतून साकारलेला दृष्टान्त होता. ख्रिस्तासमोरच आपली दिखाऊ पर्णसंपदा मिरवणारे ते निष्फळ झाड यहुदी राष्ट्रचे प्रतीक होते. तारणहाराने आपल्या शिष्यांसमोर इस्राएलच्या विनाशाचे कारण आणि त्याची निश्चितता स्पष्ट करावयाची होती. या हेतूसाठी त्याने त्या झाडाला नैतिक गुणांनी युक्त केले आणि त्यास दैवी सत्याचा उलगडा करणारे साधन बनविले. यहुदी लोक इतर सर्व राष्ट्रांपासून वेगळे उभे राहून देवाप्रती निष्ठा असल्याचा दावा करीत होते. त्यांना देवाकडून विशेष कृपादृष्टी लाभली होती, आणि ते इतर सर्व लोकांपेक्षा अधिक धार्मिक असल्याचा हक्क सांगत होते. परंतु जगाच्या प्रेमाने आणि लाभलोभाने ते भ्रष्ट झाले होते. ते आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगत होते, पण देवाच्या अपेक्षांबद्दल ते अज्ञानी होते, आणि ढोंगीपणाने परिपूर्ण होते. त्या निष्फळ झाडाप्रमाणेच त्यांनी आपल्याकडील दिखाऊ फांद्या उंच पसरविल्या होत्या—देखाव्याने भरभराटीच्या आणि डोळ्यांना सुंदर—परंतु त्यांनी ‘पानांशिवाय काहीही’ दिले नाही. यहुदी धर्म, त्याचे भव्य मंदिर, त्याच्या पवित्र वेदिका, मुकुटधारी याजक आणि प्रभावी विधी यांसह, बाह्य स्वरूपात खरोखरच रमणीय होता; परंतु नम्रता, प्रेम आणि परोपकार यांचा अभाव होता.” The Desire of Ages, 581, 582.

आम्ही दोन प्रश्न उपस्थित करून सुरुवात केली होती, ज्यांची उत्तरे देण्याच्या प्रक्रियेत आम्ही आहोत. ते प्रश्न असे होते, “जिवंतांचा न्याय 9/11 रोजी का सुरू झाला? जिवंतांचा बायबलनिष्ठ न्याय काय आहे?”

आपण नुकत्याच मांडलेल्या भविष्यवाणीच्या त्या काही ओळी जिवंतांच्या न्यायाच्या बायबलाधिष्ठित साक्षी आहेत. भविष्यवाणीच्या त्या ओळी केवळ न्यायाच्या “A, B, C’s” पेक्षा कितीतरी अधिक गोष्टींना संबोधित करतात; परंतु

आपण प्रथम 9/11 आणि जिवंतांच्या न्यायासंबंधी प्रश्नांची उत्तरे देत आहोत.

“‘मी पाहत राहिलो,’ असे संदेष्टा दानियेल म्हणतो, ‘जोपर्यंत सिंहासने मांडली गेली, आणि अनादि दिवसांचा एक जण येऊन बसला: त्याचे वस्त्र हिमासारखे शुभ्र होते, आणि त्याच्या मस्तकाचे केस शुद्ध लोकरीसारखे; त्याचे सिंहासन अग्निज्वाळांचे होते, आणि त्याची चाके प्रज्वलित अग्नीची होती. त्याच्या समोरून अग्नीचा प्रवाह निघाला व वाहू लागला: हजारो हजार त्याची सेवा करीत होते, आणि दहा हजार पटींनी दहा हजार त्याच्यासमोर उभे होते: न्यायासन बसले, आणि पुस्तके उघडली गेली.’ दानियेल 7:9, 10, R.V.”

“अशा प्रकारे संदेष्ट्याच्या दृष्टांतात तो महान व गंभीर दिवस प्रस्तुत करण्यात आला, जेव्हा मनुष्यांचे स्वभाव व जीवन यांचा सर्व पृथ्वीच्या न्यायाधीशासमोर आढावा घेतला जाणार होता, आणि प्रत्येक मनुष्याला ‘त्याच्या कर्माप्रमाणे’ प्रतिफल दिले जाणार होते. प्राचीन दिवसांचा तो परमेश्वर पिता आहे. स्तोत्रकर्ता म्हणतो: ‘पर्वत उत्पन्न होण्यापूर्वी, किंवा तू पृथ्वी व जग निर्माण करण्यापूर्वी, अनादिकालापासून अनंतकाळापर्यंत तू देव आहेस.’ स्तोत्रसंहिता 90:2. सर्व अस्तित्वाचा उगम आणि सर्व नियमांचा झरा असलेलाच तो न्यायात अध्यक्षस्थान भूषविणार आहे. आणि ‘दहा हजार पटींनी दहा हजार, आणि हजारो हजार’ इतक्या संख्येने पवित्र देवदूत सेवक व साक्षीदार म्हणून या महान न्यायासनासमोर उपस्थित असतात.”

“आणि पाहा, मनुष्यपुत्रासारखा एक जण आकाशातील मेघांसह आला, आणि तो दिनपुरातनाजवळ आला; आणि त्यांनी त्याला त्याच्यासमोर आणून उभे केले. आणि त्याला अधिराज्य, गौरव व राज्य देण्यात आले, जेणेकरून सर्व लोक, राष्ट्रे व भाषा त्याची सेवा करतील; त्याचे अधिराज्य हे सनातन अधिराज्य आहे, जे कधीही नाहीसे होणार नाही.’ दानियेल 7:13, 14. येथे वर्णन केलेले ख्रिस्ताचे आगमन हे पृथ्वीवर त्याचे दुसरे आगमन नाही. तो स्वर्गात दिनपुरातनाजवळ अधिराज्य, गौरव व राज्य ग्रहण करण्यासाठी येतो, जे त्याच्या मध्यस्थ या कार्याच्या समाप्तीवर त्याला देण्यात येईल. हीच ती येणे आहे—आणि पृथ्वीवरील त्याचे दुसरे आगमन नव्हे—ज्याविषयी भविष्यवाणीत असे सांगितले होते की ते 1844 मध्ये 2300 दिवसांच्या समाप्तीसमयी घडेल. स्वर्गीय देवदूतांच्या सहवासात, आपला महान महायाजक परमपवित्र स्थानात प्रवेश करतो आणि तेथे मनुष्याच्या वतीने आपल्या सेवाकार्याची अंतिम कृत्ये करण्यासाठी—चौकशीच्या न्यायाचा कार्यभाग पार पाडण्यासाठी आणि ज्यांना त्याच्या लाभांसाठी पात्र ठरविले गेले आहे अशा सर्वांसाठी प्रायश्चित्त करण्यासाठी—देवाच्या उपस्थितीत प्रकट होतो.

“आदर्श स्वरूपाच्या सेवेत केवळ तेच लोक प्रायश्चित्तादिनीच्या सेवेत सहभागी होत असत, जे देवासमोर पापस्वीकार व पश्चात्ताप घेऊन आले होते, आणि ज्यांची पापे पापबलीच्या रक्ताद्वारे पवित्रस्थानावर हस्तांतरित करण्यात आली होती. त्याचप्रमाणे, अंतिम प्रायश्चित्ताच्या व चौकशी-न्यायाच्या महान दिवशी केवळ देवाच्या नावाचे लोक म्हणून स्वतःची कबुली देणाऱ्यांचीच प्रकरणे विचारात घेतली जातात. दुष्टांच्या न्यायाचा कार्यभाग हा भिन्न आणि स्वतंत्र असा आहे, आणि तो नंतरच्या काळात होतो. ‘न्याय देवाच्या घराण्यापासून सुरू झाला पाहिजे; आणि जर तो प्रथम आपल्यापासून सुरू होतो, तर जे सुवार्तेचे पालन करीत नाहीत त्यांचा शेवट काय होईल?’ 1 Peter 4:17.”

“स्वर्गातील नोंदींची पुस्तके, ज्यांत मनुष्यांची नावे आणि त्यांची कर्मे नोंदविलेली आहेत, तीच न्यायनिर्णयाचे निर्णय ठरविणारी आहेत. संदेष्टा दानियेल म्हणतो: ‘न्यायासन बसविण्यात आले, आणि पुस्तके उघडली गेली.’ त्याच दृश्याचे वर्णन करताना प्रकटीकरणकर्ता पुढे म्हणतो: ‘आणखी एक पुस्तक उघडले गेले, जे जीवनाचे पुस्तक आहे; आणि जे काही पुस्तकांत लिहिले होते त्यावरून मेलेल्यांचा त्यांच्या कर्माप्रमाणे न्याय करण्यात आला.’ प्रकटीकरण 20:12.”

“जीवनाच्या पुस्तकात देवाच्या सेवेत कधीही प्रवेश केलेल्या सर्वांची नावे नोंदलेली आहेत. येशूने आपल्या शिष्यांना सांगितले: ‘आनंद करा, कारण तुमची नावे स्वर्गात लिहिलेली आहेत.’ लूक 10:20. पौल आपल्या विश्वासू सहकाऱ्यांविषयी म्हणतो, ‘ज्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकात आहेत.’ फिलिप्पैकरांस 4:3. दानियेल, ‘असा संकटाचा काळ, जो कधीही झाला नव्हता,’ याकडे दृष्टिक्षेप करून घोषित करतो की देवाचे लोक सोडविले

जातील, 'प्रत्येक जण जो पुस्तकात लिहिलेला आढळेल.' आणि प्रकटीकरण देणारा म्हणतो की ज्यांची नावे 'कोकराच्या जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेली आहेत,' तेच फक्त देवाच्या नगरात प्रवेश करतील. दानियेल 12:1; प्रकटीकरण 21:27."

"'स्मरणपुस्तक' देवापुढे लिहिले जाते, ज्यामध्ये 'जे परमेश्वराला भितात आणि जे त्याच्या नावाचे स्मरण करितात' त्यांच्या सत्कृत्यांची नोंद केलेली असते. मलाखी ३:१६. त्यांच्या विश्वासपूर्ण वचनांची, त्यांच्या प्रेममय कृत्यांची स्वर्गात नोंद केली जाते. नहेम्या याचाच उल्लेख करीत म्हणतो: 'हे माझ्या देवा, मला स्मर, ... आणि मी माझ्या देवाच्या मंदिराकरिता जी सत्कृत्ये केली आहेत ती पुसून टाकू नकोस.' नहेम्या १३:१४. देवाच्या स्मरणपुस्तकात प्रत्येक धार्मिक कृत्य अमर केलेले आहे. तेथे प्रतिकार केलेला प्रत्येक मोह, जिंकलेले प्रत्येक दुष्टत्व, व्यक्त केलेला कोमल दयेचा प्रत्येक शब्द, यांची विश्वासूपणे नोंद झालेली आहे. आणि त्यागाचे प्रत्येक कृत्य, ख्रिस्ताच्या खातिर सहन केलेले प्रत्येक दुःख व प्रत्येक शोक, यांची नोंद केलेली आहे. स्तोत्रकर्ता म्हणतो: 'माझे भटकणे तू मोजले आहेस; माझे अश्रू तुझ्या बुधलीत ठेव: ते तुझ्या पुस्तकात नोंदलेले नाहीत काय?' स्तोत्रसंहिता ५६:८."

मनुष्यांच्या पापांचीही नोंद आहे. "कारण देव प्रत्येक कर्माचा, प्रत्येक गुप्त गोष्टीसह, ते चांगले असो वा वाईट, न्याय करील." "मनुष्य जे प्रत्येक निष्फळ शब्द बोलतील, त्याचा हिशेब त्यांना न्यायाच्या दिवशी द्यावा लागेल." तारणारा म्हणतो: "तुझ्या शब्दांनी तू निर्दोष ठरविला जाशील, आणि तुझ्या शब्दांनीच तू दोषी ठरविला जाशील." उपदेशक 12:14; मत्तय 12:36, 37. गुप्त हेतू आणि प्रेरणा त्या अचूक अभिलेखात प्रकट होतात; कारण देव "अंधारातील गुप्त गोष्टी प्रकाशात आणील, आणि अंतःकरणांचे संकल्प प्रकट करील." 1 करिंथकर 4:5. "पाहा, ते माझ्यासमोर लिहिलेले आहे, ... तुमची अधर्मे आणि तुमच्या पितरांची अधर्मे एकत्र, असे परमेश्वर म्हणतो." यशया 65:6, 7.

"प्रत्येक मनुष्याचे कार्य देवासमोर परीक्षणासाठी येते आणि विश्वासूपणा किंवा अविश्वासूपणा यांसाठी नोंदविले जाते. स्वर्गातील पुस्तकांमध्ये प्रत्येक नावासमोर भयावह अचूकतेने प्रत्येक चुकीचा शब्द, प्रत्येक स्वार्थी कृती, प्रत्येक अपूर्ण राहिलेले कर्तव्य, आणि प्रत्येक गुप्त पाप, तसेच प्रत्येक कपटी ढोंग, यांची नोंद केली जाते. स्वर्गातून पाठविलेल्या इशाऱ्यांकडे किंवा ताडनाकडे केलेले दुर्लक्ष, वाया घालविलेले क्षण, उपयोगात न आणलेल्या संधी, चांगल्यासाठी किंवा वाईटासाठी टाकलेला प्रभाव त्याच्या दूरगामी परिणामांसह, हे सर्व नोंद करणारा देवदूत लिहून ठेवतो."

"देवाचा नियम हा तो मापदंड आहे ज्याद्वारे न्यायसमयी मनुष्यांचे स्वभाव आणि जीवन यांची परीक्षा केली जाईल. ज्ञानी मनुष्य म्हणतो: 'देवाचे भय बाळग, आणि त्याच्या आज्ञा पाळ; कारण मनुष्याचे संपूर्ण कर्तव्य हेच आहे. कारण देव प्रत्येक कृत्य न्यायात आणील.' उपदेशक 12:13, 14. प्रेषित याकोब आपल्या बंधूंना उपदेश करतो: 'जे स्वातंत्र्याच्या नियमाने न्यायले जाणार आहेत तसे बोला, आणि तसेच करा.' याकोब 2:12."

"जे न्यायात 'योग्य ठरविले जातील' त्यांना न्यायींच्या पुनरुत्थानात भाग मिळेल. येशू म्हणाला: 'जे त्या जगास प्राप्त होण्यास आणि मृतांतून पुनरुत्थान मिळविण्यास योग्य समजले जातील, ... ते देवदूतांसमान आहेत; आणि ते पुनरुत्थानाची संताने असल्यामुळे देवाची संताने आहेत.' लूक 20:35, 36. आणि पुन्हा तो घोषित करतो की 'ज्यांनी चांगले केले आहे' ते 'जीवनाच्या पुनरुत्थानासाठी' बाहेर येतील. योहान 5:29. न्यायी मेलेले ते 'जीवनाच्या पुनरुत्थानास' योग्य ठरविले जातात त्या न्यायानंतरच उठविले जातील. म्हणून जेव्हा त्यांची नोंदवही तपासली जाते आणि त्यांच्या प्रकरणांचा निर्णय केला जातो, तेव्हा ते त्या न्यायासनासमोर प्रत्यक्ष व्यक्तिशः उपस्थित नसतील."

"येशू त्यांचा वकील म्हणून प्रकट होईल, देवासमोर त्यांच्या वतीने विनंती करण्यासाठी. 'जर कोणी पाप करील, तर पित्याजवळ आपला एक वकील आहे, तो म्हणजे नीतिमान येशू ख्रिस्त.' 1 योहान 2:1. 'कारण ख्रिस्त हातांनी बनविलेल्या पवित्रस्थानांत, जी खऱ्या गोष्टींची प्रतिकृती आहेत, त्यांत प्रवेशलेला नाही; परंतु तो स्वर्गातच प्रवेशला आहे, आता आपल्या साठी देवाच्या उपस्थितीत प्रकट होण्यासाठी.' 'म्हणून जे त्याच्याद्वारे देवाजवळ

येतात, त्यांना तो पूर्णपणे तारण देण्यास समर्थ आहे, कारण त्यांच्या साठी मध्यस्थी करण्याकरिता तो सर्वदा जिवंत आहे.' इब्री लोकांस 9:24; 7:25."

"न्यायनिवाड्यात अभिलेखांची पुस्तके उघडली जातात तेव्हा, येशूवर विश्वास ठेवलेल्या सर्वांच्या जीवनाचा देवासमोर आढावा घेतला जातो. पृथ्वीवर प्रथम राहिलेल्यांपासून सुरुवात करून, आपला वकील प्रत्येक अनुक्रमिक पिढीची प्रकरणे सादर करतो आणि शेवटी जिवंत असलेल्यांवर समाप्त करतो. प्रत्येक नावाचा उल्लेख केला जातो, प्रत्येक प्रकरणाची बारकाईने चौकशी केली जाते. काही नावे स्वीकारली जातात, काही नावे नाकारली जातात. ज्यांच्या पापांचा अभिलेखांच्या पुस्तकांत नोंद राहिलेली आहे, ज्यांचा पश्चात्ताप झालेला नाही आणि ज्यांना क्षमा मिळालेली नाही, त्यांची नावे जीवनाच्या पुस्तकातून पुसून टाकली जातात, आणि त्यांच्या सत्कृत्यांची नोंद देवाच्या स्मरणपुस्तकातून काढून टाकली जाईल. परमेश्वराने मोशेला घोषित केले: 'ज्याने माझ्याविरुद्ध पाप केले आहे, त्यालाच मी माझ्या पुस्तकातून पुसून टाकीन.' निर्गम 32:33. आणि भविष्यवक्ता येहेज्केल म्हणतो: 'जेव्हा नीतिमान मनुष्य आपल्या नीतिमत्त्वापासून दूर जाऊन अधर्म करतो, ... तेव्हा त्याने केलेली त्याची सर्व नीतिकृत्ये स्मरणात आणली जाणार नाहीत.' येहेज्केल 18:24." द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्स, 479-483.

या मालिकेतील पुढील लेखात आपण हा अभ्यास पुढे चालू ठेवू आणि उपस्थित केलेल्या प्रश्नांची उत्तरे देऊ.